

Na dan 11. januara dobio sam hitan poziv od gospodina Dešanta iz Romerštada da im pomognem u pregledu jedne žene koja je umrla dva dana ranije, a pred sahranu nije bila ukočena što je odlika mrtvih. U pismu mi je naveo da je obavestio *Consistorium*<sup>1</sup> i da su mu ovi naložili da je pregleda kako bi utvrdili da li je u pitanju *magia posthuma*. S obzirom na to da me smatraju najpozvanijim da o tome dam svoj sud, zamolio me je da bez odlaganja dođem. Obećali su mi dnevnicu.

Već sutradan krenuo sam u Romerš tad<sup>2</sup>, udaljen četrdeset i pet kilometara severno od mog Olomouca. Verovao sam da će ovo biti samo jedan od brojnih slučajeva koji će se brzo završiti: ustanoviću da pokojnica pokazuje sve znake vampirizma i gradsko veće doneće odluku da joj se odseče glava, a telo spali.

Kada sam stigao tamo, gradonačelnik i članovi veća su me lepo primili i bez pompe ili odlaganja odveli u mrtvačnicu, gde su nas čekali gospodin Dešant i tamošnji grobar.

U ledenoj podrumskoj prostoriji pod svetlom fenjera, po mom predlogu, pristupilo se sečenju pokojnice kako bismo ustanovili da li u njoj još ima sveže krvi jer je u njenim udovima bilo savitljivosti.

Svedoci, zgroženi prizorom, držali su mirišljave maramice kako im ne bi pozlilo. U mrtvoj tišini i polumraku, grobar je po mojoj instrukciji prvo zasekao njeno lice belo kao kreč. Koža se razdvojila, zacrvenela, ali bez kapi krvi. To je bio dobar znak, pa smo svi vidno

<sup>1</sup> Gradsko veće.

<sup>2</sup> Današnji Rimarov.

odahnuli gledajući se i u znak odobravanja klimali glavom.

Zatim, rekao sam grobaru da joj zaseče obe šake. I nakon toga, rane su ostale suve. I to je mnoge obradovalo, a posebno gradonačelnika, koji je odmah predložio da prekinemo s ovim kasapljenjem i pokopamo je. Mnogi su to jedva dočekali jer im je već bilo mučno da gledaju.

„Gospodine, dopustite da završim pregled, pa onda dajte svoj konačni sud“, rekao sam mu.

Nevoljno su pristali na to, i verovatno samo na insistiranje gospodina Dešanta:

„Gospodo, pozvali smo gospodina Fon Šerca da dođe čak iz Olomouca po ovoj zimi. Red je da mu dopustimo da obavi celokupan pregled kako se posle... ne bismo kajali!“

Po mojoj instrukciji, grobar je zatim zasekao pokojnici ruke iznad lakta. Ni onda nije krv potekla, što su neki odmah dočekali da dignu glas da se procedura prekine. Dok je bučna rasprava još trajala, rekao sam grobaru da joj zaseče noge. Krv je potekla kao da smo zaklali svinju.

Prestrašeni i zgađeni, svi su uz dreku pohrillili na vrata i gurajući se potražili olakšanje napolju. Sa pokojnicom smo ostali samo grobar i ja, da u čudu gledamo kako krv lipti iz njenih rana na nogama.

„Budite ljubazni da ih pozovete da se vrate kako bismo se dogovorili o idućim koracima“, zamolio sam grobara, na šta je ovaj samo klimnuo glavom i poslušno izašao iz podruma.

Ostao sam sâm, zagledan u bledo unakaženo lice žene slopljenih očiju. Najednom, ona se pridigla na kamenoj ploči, otvorila oči i okrenula glavu k meni. Njen beživotni pogled prostrelilo me je takvom silinom da sam se od straha

zateturao unutraške i udario o hladan, neravan zid. Zastao mi je dah, srce kao da je prestalo da lupa.

Polako je otvorila usta i strašno poznatim glasom izustila: „Dolazim po svoj poljubac.“

Odmah sam prepoznao glas princeze Eleonore! Hteo sam da vrisnem, kad je pokojnica opet legla na sto i sklopila oči. Potom, vrata su se otvorila i moji domaćini su bojažljivo zakoračili unutra. Iznenadili su se videvši me kako sedim uza zid, razrogačen i bled kao krpa. Čak su zastali od straha, da se i njima slučajno ne desi isto, šta god to bilo! Samo mi je gospodin Dešant odvažno prišao i pomogao mi da se pridignem.

„Pobogu, gospodine Fon Šerc, šta vam se desilo?“

„Ah, ništa, ništa... Samo je i meni pozlilo, pa sam morao da se naslonim na nešto.“

„Dobro ako je tako“, rekao je osmotrivši ipak pokojnicu kako mirno leži. „*Consistorium* je jednoglasno odlučio da se žena smesta spali na lomači. Već smo izdali naređenje da se dopreme drva. Hajdete sad s nama odavde, nema razloga da više budemo ovde.“

Nismo morali dugo da čekamo da se napravi lomača usred snega. Nisam ih pitao, ali očigledno su ljudi imali iskustva, pa je bez mnogo zbrke pokojnica izneta i položena na drva. Dotad se već okupilo mnogo građana koji su užasnuto gledali i komentarisali. Nije im smetala hladnoća. Odnekud je pozvan dželat koji se ceremonijalno pojavio sa svojom velikom sekirom. Iako mu niko nije ništa rekao, vešto i brzo odradio je svoj posao: prvo joj je odsekao glavu, pa ruke i noge. Krv je najednom u potocima potekla na sve

strane, sve praćeno žamorom zgrožene gomile. Krv se slivala na sneg i topila ga. Nasuprot belini, delovala je još tamnije nego što je bila.

Dželat je zatim uzeo baklju i sa više strana potpalio lomaču. Vatra je brzo planula i plamen nam je zaklonio vidik na pokojnicu. Crni dim je pokuljao i karakterističan smrad izgorelog tela se proširio. Toliko puta sam ga dosad osetio i nikad se neću privići na njega.

Sve vreme sam bio pod utiskom onoga što mi se desilo u podrumu. Pred očima mi je bilo njeno blede, rasečeno lice i beživotne oči, čiji je pogled bio neizdrživ. Eleonorin glas mi je odjekivao u ušima sve vreme, čak i dok sam se opraštao od svojih domaćina. Bog zna kako su mi se zahvaljivali dok su mi davali dnevnicu, a ja jedva da sam bilo šta čuo od onoga što su mi rekli.

Smušen sam se nekako ukrcao u svoje kočije i krenuo nazad kući. Dok smo izašli na drum već je pao mrak. Ušuškan pod krznom u kabini i pod slabašnim svetlom jednog fenjera, kontemplova sam o svojoj jednoj sudbini. Nisam se ni opterećivao mislima o tome kako je ona mogla da zna da ću se odazvati na poziv iz Romerštada, ni kako je mogla da progovori iz pokojnice. Ništa od toga! Bilo mi je jasno da je to bilo izvan mog poimanja stvarnosti u kojoj živimo. Bio sam zastrašen njenom nedvosmislenom najavom da dolazi po *poljubac*, koji je one noći izostao.

Celim putem sam drhtao od straha i neke nedokučive slatke strepnje od njenog ponovnog dodira koji mi je onako uskomešao osećanja i raspalio krv do ludila.